

Príloha č. 2

Motivačný list uchádzača

Celý svoj právnický život sa ako vedec, pedagóg a praktik venujem ochrane ľudských práv a štátovede. Ústavné právo vždy bolo a vždy zostane mojou vášňou a mojim profesijným určením.

Namiesto rekapitulácie publikácii, vedeckých projektov a pozícií, ktoré mám v tejto oblasti na konte – napokon, ich prehľad je v životopise a jeho prílohe – by som intenzitu tejto vášne rád demonštroval na veľmi osobných príkladoch.

Po skončení štúdií na vysokej škole a absolvovaní náhradnej vojenskej služby som mal niekoľko ponúk zamestnať sa v úspešných advokátskych kanceláriách ako koncipient. Vybral som si pôsobenie na Katedre Teórie štátu a práva Právnickej fakulty Univerzity Komenského a paralelne popritom som pokračoval v terénnej ochrane ľudských práv zraniteľných osôb, s ktorým som začal už počas štúdia na vysokej škole. Viedlo ma presvedčenie, že mojou arénou, priestorom mojej odbornej seberealizácie je jednak doktrinálne skúmanie povahy a jednotlivých podôb vzťahu medzi štátnou mocou a jej adresátmi, a jednak praktická ochrana ľudí v tej sfére ich osobnej autonómie, v ktorej majú plnohodnotný nárok na ochranu zo strany štátu. Práve v tomto čase som na ústavný súd prišiel prvýkrát, ako stážista, skúmajúci metódy práce ústavného súdu v ich komparácii s metódami iných ústavných súdov v Európe.

Veľmi podobná motivácia ma viedla aj v situácii, keď som obhajobou práce z oblasti porovnávacieho ústavného práva ukončil doktorandské štúdium v Spojených štátoch a stál pred voľbou buď pracovať v korporátnej sfére v New Yorku alebo prijať ponuku ústavného sudcu Daniela Švábyho a stať sa jeho poradcom na ústavnom súde v Košiciach. Dva roky som potom každý pondelok „odučil“ prvákov v Trnave a vlakom sa popoludní presúval na východ. Bola to rehoľa, ale neľutujem z nej jediný deň, pretože som sa o vzťahu medzi štátom a jeho občanmi štáte naučil viac, ako by som sa naučil kdekoľvek inde. Som za tie roky vďačný, a dodnes aj vo svojej vedeckej, aj vo svojej advokátskej práci čerpám z toho, k čomu ma viedli moji starší kolegovia. Nejde len o to, že som spoznal, ako „zvnútra“ vyzerá civilný a správny proces, ako funguje obeh spisu, ako sa z balastu destiluje to skutkovo aj právne podstatné; ide aj, a možno najmä, o spoznanie a zvnútornenie sudcovskej deontológie.

Na jar roku 2004 som mal možnosť vybrať si medzi atraktívnym miestom v štruktúrach Európskej komisie a výzvou založiť a vybudovať úrad zástupcu SR pred súdmi Európskej únie. Priestoru domácej verejnej služby som dal znovu prednosť a hoci som napokon o dva a pol roka neskôr odišiel do súkromnej sféry, aj vo vlastnej advokátskej praxi sa intenzívne venujem najmä právu verejného záujmu. Zastupoval som na ústavnom súde nielen inštitucionálnych navrhovateľov v konaniach o súlade právnych predpisov, ale aj množstvo bežných občanov v rámci tzv. konkrétnej ochrany ich základných práv a slobôd. Poznám zblízka domácu aj zahraničnú ústavnú judikatúru. Ale poznám aj okolnosti, ktoré k tej judikatúre viedli, ústavný vývoj modernej Slovenskej republiky je jednou z piliernych tém mojej doterajšej vedeckej práce. Tou druhou je súdnictvo ako také, jeho povaha, vnútorná štruktúra, vzťahy v jeho rámci a celý komplex právnych a metaprávnych faktorov, týkajúcich sa súdneho rozhodovania.

Fakt, že som vo svojom doterajšom profesijnom živote bol nielen akademikom a advokátom, ale som, hoci len relatívne krátko, pôsobil aj ako zákonodarca, považujem za dôležitú skúsenosť aj pre účely ochrany ústavnosti. Napokon, aj na pôde Národnej rady bola pre mňa ústava vždy hlavným gravitačným bodom uvažovania. Ústavnoprávny výbor som necelé dva roky viedol a ďalšie necelé dva spolu-viedol spôsobom, z ktorého bolo všetkým zúčastneným stranám zrejmé, že pred politicky či dokonca stranícky orientovanými rozhodnutiami uprednostňujem

odborný a vecný pohľad, a že základnou hodnotou pre mňa vždy bola ústavná čistota normotvorných procesov.

Som tiež presvedčený, že životná skúsenosť, ktorej nedávnou súčasťou je aj potreba začať akoby odznova a úplne zospodu, ma na prípadnú službu v oblasti súdnej ochrany ústavnosti pripravila lepšie, než ako by som bol pripravený bez nej. Schopnosť vidieť veci takpovediac zdola sa nedá naučiť, dá sa len bolestivo získať. Ja už ju mám a uchádzam sa o možnosť uplatniť ju v kombinácii s mojimi odbornými predpokladmi na mieste, o ktorom som presvedčený, že v ňom budem Slovenskej republike užitočný.

V Bratislave, 20. decembra 2018

A handwritten signature in blue ink, consisting of stylized, cursive letters that appear to read 'R. Procházka'.

Radoslav Procházka